

# Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

## LE COURRIER GREC.

## GRIECHISCHER COURIER.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις της εβδομάδος, την Τρίτην και τὸ Σάββατον. — Η τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι 24 δραχ. κατ' ἔτος προπληρωσίαι. — Η τιμὴ τῶν καταχωρήσεων θίλει ἵσθαι 30 Λεπτά διὰ τὸν 5<sup>ον</sup> ὄμιλον. — Η συνδρομὴ γίνεται ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν Βασιλ. Τυπογραφεῖαν ἐντὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν ταχυδρομείων, καὶ ἐκτὸς εἰς τοὺς κυρίους Ἑλληνας. Προξένους.

Le Courrier Grec paraît le mardi et samedi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 24 drach. par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres. — On s'abonne à Athènes à l'Imprimerie Royale; chez les directeurs de Postes dans l'intérieur, et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

Der griechische Courier erscheint wöchentlich zweimal, am Dienstag und Samstag. Das jährliche Abonnement beträgt 24 Drachmen Vorauszahlung. — Die Insertions-Gebühr ist 10 Lepta für eine Zeile von 50 Lettern. — Man abonniert sich für Athen in der Staatsbuchdruckerei, für die Provinzen bei den resp. Postbehörden, für das Ausland bei den k. griech. Consula.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 Σεπτεμβρίου.

SAMEDI 16 Septembre.

SAMSTAG, 16 September.

### ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, τῆ 3 Σεπτεμβρίου

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ὁ Κ. Ἰππότης Πρόξιος δ' Ὄστεν, Πρέσβυς τῆς Αὐστρίας, ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, ἐν ἐπισημῇ ἀκροάσει, τὸ διάσημα τοῦ Βασιλικῆς Τάγματος τοῦ ἁγίου Στεφάνου τῆς Οὐγγαρίας, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ διασημοτέρου τῶν Ταγμάτων τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκίας ἧτις βασιλεύει εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Ὁ Κ. Πρέσβυς φέρων τὴν μεγάλην στολήν του καὶ συνοδευμένος ἀπὸ τῶν ἰσημερινῶν τῆς Πρεσβείας Κ. Βαρώνων Τέσταν καὶ τὸν ἀκούσιον αὐτοῦ, Κ. Ἰππότην Κλοῦμαϊρ, ὑπέδραθη παρὰ τῆς Α. Μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, παρευρισκομένων, εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν τελετὴν, τῶν ἐπι τοῦ Βασιλικῆς οἴκου Γραμματέως τῆς Ἑλλάδος εἰς καὶ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων αξιωματικῶν τῆς αὐτῆς, τῶν ὑπαπιστῶν καὶ τῶν διαγγελεῶν τῆς Α. Μ.

Ὁ Κ. Πρόξιος πλησιάζας τὴν Α. Μ. εἶπε. « Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἡγεμὼν καὶ Κύριος μου, μ' ἐτίμησεν ἀναθέτων εἰς ἐμέ τιν ἐπισημὴν ὑπηρεσίαν τοῦ νὰ ἐγχειρίσω εἰς τὴν Υ. Μ. τὰ διάσημα τοῦ Τάγματος τοῦ ἁγίου Στεφάνου

Ἐπιφορτίστην νὰ ἐκπληρώσω τὸ γρῆος τοῦτο οὐχὶ μόνον εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ παρὰ τῆς Υ. Μ. εἰς τὸν Σεβαστὸν Μονάρχην μου ἀπονειμηθέντος Βασιλικῆς Τάγματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι οὖν ἡ Υ. Μ. θέλει ἀποδέξῃ εἰς τὴν προσφορὰν ταύτην ὡς εἰς δῶρον πασιφανὲς τῶν εὐκρινῶν εὐχῶν τῶν ὁποίων δὲν παύει νὰ πέμπῃ εἰς τὸν ὕψιστον ὁ Αὐτοκράτωρ ὁ Σεβαστὸς μου ἡγεμὼν ὑπὲρ τῆς ὑφημερίας καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς Υ. Μ. τοῦ θρόνου τῆς καὶ τῶν λαῶν τῆς. Αἰ εὐχαί αὗται ὑπαγρυπνοῦν ἀπὸ τὰς σχέσεις τῆς καλῆς γειτονίας, ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν τοῦ Κυρίου μου ὑπόληψιν πρὸς τὴν Βασιλικὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας εἶναι ἐλαστός ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης, καὶ εἶναι ἀχώριστοι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπίσης κἀκεῖν ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπὲρ τῆς ἐπιμύλλον καὶ μᾶλλον αὐξανούσης λαμπρότητος καὶ τῆς ἱεράς ἀνεξαρτησίας τοῦ θρόνου τῆς Υ. Μ.

Καταδέχθητι, Βασιλεῦ, νὰ δεχθῆς ἐπὶ τὸς χεῖρας μου τὰ διάσημα ταῦτα καὶ εἶθε νὰ χρησιμεύω ἡμῖν ὡς νέος τι ἄλλος δεσμὸς ἐμπιστοσύνης ἀξίος δυο ἐναρέτων Μοναρχῶν δύο φίλων δυνάμεων. »

Στραφεῖς, μετὰ τοὺς λόγους τοῦτους ὁ Κ. Πρέσβυς τῆς Αὐστρίας πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς Πρεσβείας καὶ λαθῶν πορ' αὐτοῦ τα ἐπισημῆ ἀργυροῦ θεμελιώσα διάσημα τὰ ἐνεχειρίσεν εἰς τὴν Α. Μ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη, μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν Α. Μ. ἰδιαιτέραν χάριν, ὅτι τὸ νέον τοῦτο τεκμήριον τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως καὶ τῶν εὐκρινῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων ὑπὲρ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐπέπλησαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης, ὅτι δὲν ἐπιθυμῆι ἄλλο τι ζῶν-ότιρον εἰμὴ τὸν ἀποδείξῃ εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ κυρίως εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Αὐστρίας, τὴν γειτονα καὶ συγγενῆ του, τὴν ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην του εἰς τὰ φιλικὰ καὶ εὐμένῃ αἰσθημάτων τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνεξαρτησία, βίασι πάσης εὐδαιμονίας, ἐτέθη παρὰ τῆς θείας Προνοίας ὡς ἱερά παρακαταθήκη εἰς τὰς βασιλικὰς του χεῖρας, ὅτι τελευταῖον χαίρει πρὸ πάντων λαμβάνων τὰ διάσημα τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἐξόχου τοῦτου Τάγματος ἀπὸ τὰς χεῖρας πρέσβυος τοῦ ὁποίου τὰ φιλελληνικὰ αἰσθημάτων μαρτυροῦνται ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτὰ καὶ ἐκτιμῶνται καὶ παρὰ τῆς Μεγαλειότητος του καὶ παρὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν ἐπισημὴν ταύτην ἀκρόασην ὁ Κύριος πρέσβυς τῆς Αὐστρίας ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Μεγαλειοτάτην Ἄντισσαν ὁ Κ. Πρόξιος ὡρίθη-εν εἰς τὴν νέαν καὶ χαριστάτην βασιλίδαν μὲς λόγους τινὰς πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν περίστασιν μὲ πολλὴν σέβας καὶ ψυχικὴν συγκλί-

### INTERIEUR.

ATHÈNES le 15 Septembre

— Mercredi dernier Mr. le Chevalier Prokesch d'Ostten, ministre d'Autriche a eu l'honneur de remettre à S. M. le Roi, en audience solennelle, les insignes de l'ordre Royal de St. Etienne d'Hongrie, le plus ancien et le plus distingué des ordres de la Maison Impériale d'Autriche.

Le Ministre d'Autriche s'est présenté à la Cour en grande tenue, accompagné du Secrétaire de la Légation Mr. le Baron de Testa et du Commis de Légation Mr. le Chevalier de Kleinmayr; il a été reçu par S. M. dans la salle du trône; le Ministre de la Maison Royale, tous les hauts fonctionnaires de la Cour, tous les aides de camp et officiers d'ordonnance de S. M. assistaient à cette brillante cérémonie.

Mr. de Prokesch en s'approchant de S. M. a prononcé le discours suivant:

„ S. M. l'Empereur, mon souverain et Maître,

„ vient de m'honorer de la noble mission de remettre à V. M. les insignes de l'ordre de St. Etienne.

„ J'ai à m'acquitter de ce devoir non seulement en échange de l'ordre Royal conféré par V. M. à mon auguste Maître, daignez, Sire, y voir aussi

„ la manifestation éclatante des vœux sincères que S. M. l'Empereur, mon auguste Souverain, ne

„ cesse de former pour le bien être et la prospérité de V. M. de votre trône et de vos peuples.

„ Ces vœux sont dictés par les relations de bon voisinage, par la haute estime pour la Maison Royale, dont V. M., est issue, et par les liens de parenté; ils sont inséparables de ceux pour la splendeur toujours croissante et l'indépendance sa

„ crée du trône de V. M. Daignez, Sire, accepter de mes mains ces insignes et puissent-ils former

„ un lien de confiance de plus, digne de deux vertueux monarques, digne de deux puissances

„ amies!

En prononçant ces mots Mr. le Ministre d'Autriche s'est tourné vers son secrétaire de Légation et recevant de lui les insignes, étalés sur un plateau en argent, il les remit entre les mains de S. M.

Le Roi répondit avec une grace toute particulière que cette nouvelle preuve de l'intérêt amical et sincère de S. M. l'Empereur et Roi pour le trône et le peuple de la Grèce, Le pénétrait de reconnaissance; qu'il ne désire rien plus vivement que de prouver à toutes les Puissances, et notamment à la cour d'Autriche, sa voisine et parente, sa ferme confiance dans leurs sentiments d'amitié et de bienveillance pour Lui et pour le peuple dont l'indépendance, base de toute prospérité, a été mise par la Providence, comme un dépôt sacré, dans ses mains Royales; enfin que S. M. était surtout charmée de recevoir les insignes de cet ordre très-haut et très-distingué de la main d'un ministre, dont les sentiments philhelléniques sont attestés par une série de faits et appréciés par Elle et par tout Son pays,

Après cette présentation solennelle le Ministre d'Autriche a eu l'honneur d'être reçu par S. M. la Reine. Mr. Prokesch a adressé à notre jeune et belle souveraine, des mots adaptés à la circonstance avec autant de respect que d'émotion; S. M. a répondu de la manière la plus gracieuse réunissant à la dignité de Reine les charmes inépuisables de son esprit et de son admirable aplomb pour

### INLAND.

ATHEN, den 15. September

— Vergangenen Mittwoch hat der k. k. cesterreichische Gesandte, Ritter von Prokesch O-ten, die Ehre gehabt, S. M. dem Könige in feierlicher Audienz aufzuwarten, um Höchstdemselben die Insignien des königlichen Ordens des heiligen Stephan, des ältesten und angesehensten der oesterreichischen Hausorden, zu überreichen.

Der oesterreichische Gesandte begab sich zu diesem Zwecke in voller Galla nach Hofe, begleitet von dem Legationssekretär Freiherrn von Testa und dem Legation-Commis. Edlen von Kleinmayr, und wurde von S. M. im Thronsaal, in Gegenwart des Ministers des kgl. Hauses, aller hohen Hofchargen, Adjutanten und Ordnonanzoffiziere empfangen.

Als Herr von Prokesch Sr. Maj. sich näherte, richtete er an Höchstdeselben folgende Worte:

» S. M. mein Kaiser und Herr haben mir den Auftrag ertheilt. E. M. die Insignien des Ordens des h. Stephan zu überreichen.

» Es soll dies zur Erwiederung des königlichen Ordens sein, womit E. M. meinen Kaiser und Herrn zu schonken geruhen; es soll diese Erwiederung aber den innigsten Wunsch an

Tag legen für E. M., für Ihres Thrones und Reiches Heil und Wohlfahrt, einen Wunsch, den die nachbarlichen Verhältnisse, die hohe Achtung für E. M. königliches Haus, die Verwandtschaft endlich als einen natürlichen hinstellen, und der Hand in Hand geht mit demjenigen des immer steigenden Glanzes, Sire, und der geheiligten Unabhängigkeit Ihres Thrones.

» Nehmen E. M. aus meiner Hand also gnädigst diese Insignien — und mögen sie ein Band des Vertrauens sein, zweier tugendhafter Monarchen und zweier befreundeter Reiche würdig!

Mit den letzten Worten zugleich wendete sich der kaiserliche Gesandte zu seinem Legationssekretär, der auf silberner Tasse die Insignien hielt, und diese nehmend übergab er sie in die Hände Sr. Maj.

Mit der S. M. eigeren Anmuth beantworteten Höchst Sie die Rede des Herrn von Prokesch, indem Sie ihn versicherten, wie sehr diese Aufmerksamkeit für Höchst Ihre Person und dieser neue Beweis der freundschaftlichen und aufrichtigen Theilnahme S. M. des Kaisers und Königs für das Wohl des griechischen Thrones und Volkes Höchst Sie mit Rührung erfülle; wie nichts Ihrem Herzen näher liege, als allen Mächten, und namentlich Oesterreich, einer benachbarten und verwandten Macht, zu beweisen, mit welcher festen Zuversicht Höchst Sie vertrauen in die Freundschaft und in das Wohlwollen Aller sowohl gegen Ihre königliche Person als gegen das griechische Volk, dessen Unabhängigkeit, die Grundlage jedes Fortschrittes, die Vorsehung als ein heiliges Pfand in Höchst Ihre Hände gelegt habe; wie insbesondere Höchst Sie die Insignien dieses erhabenen und ausgezeichneten Ordens mit Vergnügen aus der Hand eines Ministers nehmen, dessen Liebe zu Griechenland, durch so viele Thaten bewiesen, Höchst Ihnen und allen Griechen bekannt sei.

Nach dieser glänzenden und feierlichen Ceremonie hatte die oesterreichische Gesandtschaft die

ησιν, εις τους οποιους η Μεγαλειότης της απειροίτη με τρώ-  
πον ενώνοντα την χαριν με την βασιλικήν αξιοπρέπειαν και  
χαρκτηρίζοντα τα ανεξάντηλα θεληματα του πνευματός  
της, και προσεφέρθη εις τον Κ. πρέσβυν ως όφειλεται προς  
αντιπρόσωπον κραταιάς δυνάμεις.

Τη αυτη ήμέρα η Α. Μ. ο βασιλεύς εδέχθη τον Κύριον  
πρέσβυν εις ιδιαίτερον ακράσιν και ενεχείρισεν αυτώ τον  
μεγαλόσαυρον του βασιλικού αυτης τάγματός του Σωτήρος.

Όμιλοσα η Ελπίς εις τον 75 αριθμόν της περι της  
παραίτησεως, την όποιαν ο Κ. Πρεσβος του ύπουργικού  
συμβουλίου εδωσεν εις τον βασιλέα και την όποιαν δεν  
συγκατεν υσε να δεχθη η Α. Μ. λγει ότι δεν γνωρίζει θε-  
τικώς τας αιτίας του κινήματος τουτου του Κ. Πρεσβρου,  
αλλ' ότι προήλθε τουτου φαίνεται εκ του ότι, μη θελήαντος του  
βασιλέως, να υπογραψη τους περι ετεροδικίας των προξέ-  
νων και κατά της ελευθεροτυπίας νόμους και διευθύ-  
νατος διαταγας εις την Ιγυμναστειαν των Έσωτερικών  
τας όποιας δεν εγγώριζε πληρημένως ο Κ. Ρουδάρε  
ένόησεν υτός αποχρώντως ότι δεν χαιρει π. τινι κτλ.

Όσαι λέξεις, τισαύτοι κπαται εις το μικρόν τουτο άρθρον  
της Ελπίδος, ποτέ δεν συνεταχθη νομοσχέδιον παραχωρου  
εις τους προξένους το προνομιον της ετεροδικίας, και τουτο  
ανεπτυχάμεν απλρώντως εις τον τελευταίον αριθμόν μας.  
Ουτε νομοσχέδιον τι κατά της ελευθεροτυπίας επαρουσιά-  
σθη και ουκ ημεις γνωρίζομεν. Είναι ψευδές ότι τοιούτοι  
νόμοι αβυθώθησαν εις την επιστροφην της Α. Μ., αλ-  
λως τε και αυτό το αφρώδην τρόπον της εκτελέσεως  
των δικαστικών αποφάσεων, αϊτινες ήθελον απαγ-  
γελην κατά των πρέσβων, δεν εζηήθην άκόμη από το Συμ-  
βούλιον ο Κράσιος.

Ψευδές είναι τέλος πάντων και πᾶν ότι άλλο περιέχει  
το άρθρον της εφημερίδος, το όποιον ενεχειρισάμεν ν' ανα-  
ρέσωμεν διά των ολίγων τουτων λέξεων.

Εις το πρώτον άρθρον του 467 αριθμού της η Αθηνά  
προδίδει το εκ της αποτυχίας των ελπίδων των πείσμα-  
τινων άτομων τα επία έχαιρέ γαν με τισαύτας έπευφη-  
μήσεις την παραίτησιν του Κ. Πρεσβρου του ύπουργικού  
συμβουλίου και απεδείξαν εκ τουτου αρχούτως την έλπίδα  
την όποιαν είχαν να ιδώσι πάλιν την αταξίαν βασιλεύουσας.

Δεν καταδεχόμεθα να σταματήσωμεν υδὲ μίαν στιγμήν  
την προσοχήν μας, εις την αναλυσιν εφορισίων τινων του  
παραρ ήμεις του τελευταίου αριθμού μας, α' αλυσιν, ήτις  
δε κ' υει την αμαθειαν του σχολαστικού συντάκτου του περ  
ού ο λόγος άρρητος, μη ενυούτος φαίνεται υδὲ της  
καθομιλουμένης γλώσσῃ μας τας συνθέσεις και τας παρα-  
δεδογμένας φράσεις. Εις ματην προσπάθει ν' απατήση τους  
αναγνώστας της η εφημερίς αυτη παρεξηγούσα τους λό-  
γους μας υλοι γ' ωρίζουν ότι απήτησεν ότι δεν συγκα-  
ταίνει να δεχθη την παραίτησιν δια των κολακευτικώτε-  
ρον γ' εφρασεών, δεν σημαίνει ότι ήθέλησαν να κολακεύ-  
σωσι εκείνον υδὲ υς εν εδέρθησαν την παραίτησιν, αλλ'  
ότι η φιλοτιμία και η ύπόληψις του τελευταίου τουτου  
εκολακεύθησαν ευαρέστως δια των εφρασεών, αϊτινες  
συνώδευον την άρησιν, δι' αυτης ταυτης της πράξεως.

Όλον το λοιπόν μέρος του άρθρου τουτου της Αθηνας  
είναι της αυτης ούσιας. Την άφ' νομεν λοιπόν ν' ανατρέχη  
άγωνιώσα, ε' ω προκειται περι της παραίτησεως του Κυρίου  
Ρουδάρε, εις την ιστορίαν της εποχής του Λουδοβίκου ΙΓ'.  
και του ύπουργού αυτου Ρισελιου. Ενίοτε η εφημερίς αυτη  
δεικνυει κλισιν τινα προς την πολυμαθειαν!

Το ευρέθειον φρίνεται της Ελπίδος πρώτιστος χαρα-  
κτηρ. Εις τους νευρικούς σπασμοδικούς ανικηδ' άμα μό-  
νον ακροβιγώς εγγιχθη και γαργαλισθη. Εις τον εσχάτον  
αριθμόν της αλλαξίαι κατά των υδρεων τας όποιας υποθέ-  
τει υτι ο Ταχυρόμος απευθαι εις τον ανεξάρτητον τυπον  
και τους συντάκτας του, και μεταχειρίζεται αυτό εκεινο  
το σ' ριηγημα το όποιον προσάπτει εις την σύνταξιν μας,  
δ' αλαδ' αντι να προσβάλη τα λεγόμενα προσβάλλει τους  
λέγγυτος.

Ώρεος ήσαν πάντοτε μακράν και αυτης της δια-  
νοίας των συντακτών του Ταχυρόμου, υδὲ κατεδέχθησαν  
ποτέ να μεταχειρισθώσι το αισχρόν τουτο όπλον, και όσα-  
κις προκλητηριών τοι εφρίθη εις το σιαδίον τουτο, το  
άφησαν κατακειμένον εις τον θυρόδρον. Αλλά ήθελον εισθαι  
σύγχυσις υδων, περι η' ανάγκη να συνυπακουσώμεν, αν οι  
ΚΚ. της Ελπίδος εκλαμβανον υδ' υδρεος τας σπέφεις μας  
τας όπεις ποτέ δεν ήμελήσαμεν να εφρασωμεν περι τοι  
καθ' ήμας ανοκίου της συνταξεως τινων των οργάνων του  
τύπου. Η υδελ μας ήν και εσται παντοτε ότι η άνωτάτη αυ-  
τη εστια τις ένυκής διαμορφώσεως, ο ελευθερος τύπος  
πρέπει ν' αναπέμπη, φ'ωτα ευρηγεται και θερμην θάλπου-  
σαν και ζογονιν, ουγί όμως φλόγας καταστρεπτικας και  
επικινδύνου. Ο περιδικός υδ' υς, χρωσται ε' έμμομη άσε-  
βιας να συναίσθανεται την εμβρίθειαν όλην της κλήτεως  
ήτις τω ανεπιστεύθη, ν' αναγνωρίζη ότι είναι ο τροφός και  
παιδαγωγός και έπομένως να είναι επειτής, πρώτος, διδα-  
κτικός, συμβουλευτικός, και υδ' υς, εις την Ελλάδα, συμ-  
βουλατικός.

marquer les égards dûs au Représentant d'une  
grande Puissance.

Le même jour S. M. le Roi a reçu Mr. le Mi-  
nistre d'Autriche en audience particulière et lui a  
remis de ses mains la grand Croix de Son Ordre  
Royal du Sauveur.

—En parlant de la démission que Mr. le Président  
du conseil avait donnée au Roi et que S. M. n'a  
point voulu accepter, le journal l'Espérance insi-  
nue dans son n° 75 que S. E. aurait été portée à  
cette démarche par la raison que le Roi aurait re-  
fusé sa sanction à des lois concernant le droit d'  
extériorité en faveur des consuls et la presse, et  
par la raison aussi que S. M. aurait adressé des  
ordres au Ministère de l'Intérieur à l'insu de Mr.  
le Président du conseil.

Autant de mots autant d'erreurs grossières dans  
ce petit article. Il n'y a jamais eu de projet de loi  
pour accorder le droit d'extériorité aux consuls  
c'est ce que nous avons suffisamment expliqué dans  
notre dernier numéro, il n'a pas été présenté,  
que nous sachions, au Roi de projet de loi contre  
la presse; il est encore moins vrai que de pareilles  
lois aient été soumises à la sanction de S. M. puis-  
que le projet même relatif au mode d'exécution de  
sentences prononcées contre les consuls n'est pas  
encore sorti du Conseil d'Etat. Enfin tout ce que ce  
journal dit encore dans le même article, à la ré-  
futation duquel nous avons cru devoir consacrer ces  
quelques lignes, est également controuvé.

— Le premier article du n° 467 du journal la Mi-  
nerva trahit le désappointement de quelques gens  
qui ont salué avec tant d'acclamations la démis-  
sion de Mr. le Président du conseil et ont suffisam-  
ment dévoilé par cela même l'espoir qu'ils avaient  
de voir prochainement le desordre reprendre son  
empire. Nous ne daignons par nous arrêter un  
seul instant sur quelques mots de notre der-  
nier supplément, que ce journal relève, en dénotant  
ainsi son ignorance de sa propre langue. Il a beau  
vouloir donner le change à nos paroles, car tout le  
monde sait que refuser la démission par des expres-  
sion flatteuses cela ne veut pas dire qu'on a flatté  
celui dont on n' pas excepté la démission, mais que  
l'amour propre de ce de nier, sa considération per-  
sonnelle, se sont trouvés agréablement flattés par  
ces expressions, par cette démarche.

Tout le reste de cet article de la Minerva est de  
la même force et nous la laissons librement s'epui-  
ser en citations, à propos de la démission de Mr. de  
Rudhart, sur Louis XIII et son ministre Richelieu.  
Elle a par fois des vellités d'érudition!

— La susceptibilité paraît être un des principaux  
caractères de l'Espérance. Dans son dernier Nu-  
méro elle jette des hauts cris contre les injures  
qu'elle suppose adressées par le Courier à la pres-  
se indépendante et à ses rédacteurs, et use en cet-  
te occasion de cette même tactique dont elle  
nous accuse: elle s'en prend aux rédacteurs, au li-  
eu d'attaquer leurs articles.

Les rédacteurs du Courier ont toujours eu en  
hoireur les injures; ils n'ont jamais combattu  
avec une arme aussi dégoûtante, et toutes les  
fois que le gant leur a été jeté dans cette lice,  
ils ne sont pas descendus jusqu'à le relever.  
Mais ces Messieurs de l'Espérance paraissent con-  
fondre les idées, et sur ce point nous désirons  
nous entendre avec eux, lorsqu'ils prennent pour  
des injures nos reflexions sur la manière peu con-  
venable dont quelques journaux nous paraissent  
rédigés.

Nous avons toujours pensé et nous pensons  
encore que la presse libre doit être un foyer  
dont les rayons éclairent et vivifient, sans qu'ils  
brulent et détruisent. Sa parole doit être pénétrée  
de sa vocation, et reconnaître qu'elle est envoyée  
pour former et guider; elle doit par conséquent  
être douce, bienveillante et instructive; mais en  
Grèce elle doit surtout être conciliatrice et tendre  
à fermer les plaies que les circonstances passées  
ont ouvertes.

Il y a eu une époque où l'élément de dissolution  
prévalait en Grèce, où la guerre était le ressort de  
notre société. Alors il s'agissait de détruire les murs  
de notre prison pour nous élaner vers la liberté, et  
la destruction, était dans ces temps, la tâche com-  
mune de tous, la tâche particulière de chacun, et

Ehre, I. M. der Koenigin die Hand zu küssen.  
Herr von Prokesch richtete auch an unsere junge  
und reizende Koenigin mehrere den Umständen  
angemessene Worte mit eben so viel Ehrfurcht  
als Rührung, und I. M. beantwortete dieselben  
auf das gnädigste, voll königlicher Würde und  
Feinheit des Geistes im Ausdruck und voll der Aus-  
zeichnung, die der Vertreter eines grossen Hofes  
verdiert

An demselben Tage empfangen S. M. der Koenig  
den kaiserlichen Gesandten, Ritter von Prokesch-  
Osten, in besonderer Audienz und gerubten, ihm  
das Grosskreuz Allerhöchst Ihres koeniglichen Or-  
dens des Erlözers zu verleihen.

— Die Hoffnung sagt in ihrer Nummer 75, wo  
sie von der von dem Herrn Minister-Präsidenten  
eingereichten Dmission spricht, welche Se. Maj.  
nicht anzunehmen geruhie, dass sie nicht mit Be-  
stimmtheit die Ursache dieses Schrittes des Herrn  
Präsidenten kenne, dass dieselbe aber wahrschein-  
lich darin zu suchen sei, dass der Koenig den Ge-  
sezentwurf über Exteritorialität und den gegen die  
Pressfreiheit nicht unterzeichnen wollte, und an  
das Ministerium des Innern Befehle ergehen liess,  
die nicht zuvor zur Kenntniss des Herrn v. Rud-  
hart kamen, so dass derselbe daraus den Verlust  
des königlichen Vertrauens erkannte.

So viel Worte, so viel Unwahrheiten. Von ein-  
nem Gesetzentwurf über Exteritorialität der frem-  
den Consule kann, wie wir dies bereits nachge-  
wiesen haben, keine Rede sein; eben so wenig ist  
unser Wissens ein Gesetzentwurf gegen die Press-  
freiheit zur Vorlage gekommen. Selbst der Geset-  
entwurf über den Vollzug der gegen die Consule  
erlassenen gerichtlichen Erkenntnisse ist noch  
nicht aus dem Staatsrath gekommen, um Sr. M.  
zur Sanction vorgelegt zu werden.

Falsch ist endlich Alles, was dieser Artikel des  
genannten Journals noch ausserdem enthält.

— In dem ersten Artikel ihrer Nummer 467  
verrät die Minerva den Verdross getäuschter  
Hoffnung einiger Individuen, welche mit so lebhat-  
ter Acclamation die Dmission des Herrn Präsi-  
denten des Ministeriums begrüsst hatten, und da-  
mit deutlich ihre Hoffnung an Tag legten, die sie  
auf die Wiederkehr der Unordnung setzten.

Wir halten es unter unserer Würde, auch nur  
einen Augenblick mit der Erörterung der Analyse  
zu verlieren, welche die es Journal über einige  
Ausdrücke der Beilage unserer letzten Nummer ge-  
macht hat, — eine Analyse, welche die Unwissen-  
heit des plumpen Verfassers dieses Artikels beur-  
kundet, der, wie es scheint, nicht einmal die ge-  
breuchlichsten und gewöhnlichsten Ausdrücke sei-  
ner Muttersprache kennt. Umsonst bemüht sich  
dieses Journal, seine Leser zu täuschen, indem es  
den Sinn unserer Worte verdreht. Jedermann  
weiss, dass die Worte »die Dmission unter den  
schmeichelhaftesten Ausdrücken nicht annehmbar«  
nicht bedeuten, dass man Dem »schmeicheln« woll-  
te, dessen Entlassung man nicht annahm, sondern  
»dass das Ehrgefühl des Lesern durch die Aus-  
drücke angenehm berührt wurde, welche die Nicht-  
annahme der Dmission begleiteten.«

Der übrige Theil dieses Artikels der Minerva  
ist von der nemlichen Qualität. Wir lassen sie  
darum gerne, während von der Dmission des Hr-  
n. v. Rudhart die Rede ist, zu den Zeiten Heinrichs  
XIII. und seines Ministers Richelieu zurückkehren,  
um mit verunglückten Citaten ihr Publikum zu un-  
terhalten. Es ist nun einmal die schwache Seite  
dieses Journals, bisweilen gelehrt erscheinen zu  
wollen!!

— Einer der Hauptcharaktere der Hoffnung  
scheint ihre Reizbarkeit zu sein. In ihrer letzten  
Nummer macht sie einen gewaltigen Lärm gegen  
die angeblichen Injurien, welche der Courier ge-  
gen die unabhängige Presse und deren Redakteurs  
richtet, und gebraucht dabei jenes Strategem, des-  
sen sie uns beschuldigt, d. h. sie greift die Redak-  
teurs an, statt die Artikel anzugreifen. Schimpf-  
worte waren von jeher den Redakteurs des Couriers  
fremd, und sie hielten es ihrer selbst unwürdig, zu  
einer solch entehrenden Waffe zu greifen; so oft  
ihnen eine solche Aufforderung von der Gegenseite  
zukam, übergingen sie dieselbe mit jener Verach-  
tung, welche diesen Erzeugnissen des gemeinen  
Bodens gebührt. Es wäre eine reine Begriffsver-

ἰπῆρξαν ἐποχαὶ καθ' ἃς τὸ στοιχεῖον τῆς διαλύσεως ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθ' ἃς ὁ πόλεμος ἦτον τὸ ἐλαττήριον τῆς κοινωνίας. Τότε ἐπροκειτο νὰ καταστρέψωμεν τὰ τεῖχη τῆς φυλακῆς μας διὰ ν' ἀναπερθεθῶμεν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἐκάστου καὶ ὄλων ἔργον καὶ καθήκον ἦτον ἡ καταστροφή, καὶ ὁ τύπος, ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ σημαιοφόρος τῆς κοινωνίας ἐσαλπίζετο τότε καταστροφῆν καὶ μὲ φλογερὰν ῥομφαίαν ὀπλίζετο. Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη εὐτυχῶς παρήλας, διὰτι ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ἦτον ἐποχὴ μεταβάσεως, διότι κατὰ τοὺς παγκοσμίους νόμους ἡ διαλυτικὴ δὲν εἶναι ποτε σκοπὸς οὐδὲ πέρασ, ἀλλ' ἀπλῶς πρῶτος ὄρος καὶ συμβεβηκὸς τῆς συστάσεως. Ἡ ἀνάγκη, ἡ εἰρήνη τινῶν ἐπῶν, τοῦ ἔθνους μας τὸ μέγα ἐκεῖνο πρότερον τοῦ νὰ γνωρίζῃ καὶ ἐκτιμᾷ ἐκάστοτε τὸν νοῦν τῆς ἐποχῆς: ἐν τῇ ζῆ, ἡ χριστὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐρετιῶν ν' ἀνοικοδομῇ τὴν κοινωνίαν μας ἐπὶ βάσεων εὐρυχωρῶν καὶ ἀαλίγων τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν ἰδρώτων μας, ὡς ἐγγύθει δὲ τῆς νέας πολιτικῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς ἐπιστέγασμα τῆς νέας οἰκοδομῆς ὑψώθη μεταξὺ μας ὁ θ. ὄνος.

Διὰ τοῦτο πᾶσαν φωνὴν ὑψουμένην ἀήμερον πρὸς ἄλλον σκοπὸν ἢ τὸν τοῦ κατευθυντοῦ τῶν παθῶν, τὸν τῆς συσχετίσεως τῶν στοιχείων τῆς κοινωνίας μας, τῆς εἰρηνοποιήσεως ἐν γενεῇ καὶ ἐκ συντηζῶς, τὴν θεωροῦμεν καὶ ἀπαθουσαν πρὸς τὴν κοινὴν ἀρμίαν, πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν τάσιν τῆς συγχρόνου πολιτικῆς μας, διὰ τοῦτο κηρύττομεν ἀνὸν οἱ πᾶσιν χεῖρα ὀπιζομένην μὲ ἄλλο τι σήμερον ἢ τὸ ἰα ἡμῶν ὄλεσμον, διὰ τοῦτο ἐλεγχόμεν τὴν πικρίαν εἰς τὰς ἐπικρίσεις, καὶ ἐπιθυμοῦμεν ὡς τὸ ὅτι τύπος καὶ ἀνεξάρτητος, διανεμὸν ἐλευθέρως τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὸν ἔπαινον, νὰ περιριζέται ὁμοῦ πάντοτε ἐντὸς τοῦ ὄρου τῆς πρέποντος.

Τὸ ὅτι εἶναι αἱ περ αὐτῶν ἰδέαι μας, καὶ ταῦτα εἴπμεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, λυπούμενοι ἐγκαρδίως ἀν οἱ κύριοι συντάκται τῆς Ἑλπίδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς βλέποντες τὴν κάρφον εἰς τὸν ἄλλον τὸν ὀφθαλμὸν ἐκλεροθονοῖν κα ἰπκαλοῦν ὕβρεις τὰς παραινέσεις μας καὶ τῶν διῶ σὺν μας τὴν ἐκφρασιν. Ἀν εἰς τὸ πλεοναῖνον μὲν φουλῶν ὑπεθυμίσωμεν εἰς ἕνα αὐτῶν τὴν ἐποχὴ καθ' ἣν αὐτὸς μετείχε τῶν δημοσίων πραγμάτων, εἶναι διότι ζενικῶρεθα βλέποντες τὸν τότε μὲν σιωπῶντα, ὅταν αὐτῷ συνμολογούντι ἐχόλακεν ἡ πολιτικὴ μηχανή μας, ἡδὴ δὲ, ὅτε τα πάντα προβαίνουν διορθούμενα κατὰ βαθμὴν καὶ ρυθμιζόμενα, ἐμβαπτόμεθα αὐτὸν παραλόγως τὸν κάλαμον εἰς χολῆν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Ταχυδρομοῦ ἐν γενεῇ. Ὅσον δὲ περὶ τῶν συ τακτῶν αὐ. σὺ, αὐτοὶ εὐγνωμονοῦν μὲν εἰς τὸν τῆς Ἑλπίδος δι: ἡ ὑπερ αὐτῶν δεκτικὴν πρὸςπαθεῖν, ἀλλὰ ὁμολογοῦν ὅτι δὲ, δύναται νὰ συνενώσωσι τὰς εὐχὰς τῶν μὲ τὰς ἀδικίας σου, οὐδὲ παραλέγομαι ἀνευ καὶ ἐξαιρέσεων τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνουν οἱ συντάκται τῶν ἀνεξαρτήτων ἐφημερίδων.

Τέλει ὄντες τὸν λόγον χρεωστούμεν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὴν Ἑλπίδα ὅτι ὑπαλλήλος μὴ ἐγκρίνων τὴν κυβερνήσιν εἰς χεῖρας τῆς ὁποίας κατεθεσ τὸν ὄρον του, παραρτεῖται παραμένων ὁμοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ διατάξῃ εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς πράξεις της. Διὰ τῆς ἐναντίας ὑποθέσεως ὁ συναδελφός μας ἐξυβρίζει, νομιζόμεν, τὸν χαρακτήρα ἐκείνων ὑπὲρ ὧν τὴν ἐκφράζει.

— Τοῦ Γαλλικοῦ Ταχυπλοῦ «ὁ Σέσωστρις» ἀναχωρήσαντος τὴν 11 Ἰουλίου ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ φθάσαντος τὴν 4 Αὐγ. εἰς Μασσαλίαν συνετρίβη καθ' ὄδον μίαν τῶν μηχανῶν, αἰτίνας ἦσαν κατασκευῆς γαλλικῆς. Τὸ συμβῆν τοῦτο ἐσμικρυνε τὴν ταχύτητά του, διότι ἀντὶ δυνάμεως 160 ἵππων, ἐκινεῖτο ἐκτοτε μὲ μόνην τὴν δύναμιν 80 ἵππων.

Πρὸ τινος καιροῦ ἐξεδόθη ἐν βιβλίον ἐπιγραφόμενον «ὁδηγία πρὸς τοὺς δικηγόρους κτλ.» πόνημα τοῦ Κ. Γ. Α. Ναύτου εἰσαγγελέως παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν.

Διὰ τῶν ὀδηγιῶν αὐτῶν, τὰς ὁποίας ὁ Κ. Ναύτης δέγραψε μὲ ἀκριβεῖαν καὶ μὲ ὕφος σαφές καὶ εὐκρινές, διδάσκονται μίαν τάξιν ὑπαλλήλων, ἧς ὡς ἐκ τῆς πρωτοπειρίας της ἔχει ἡδὴ ἀνάγκην διδασκαλίαν μεγίστην, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἀνατεθειμένη ἡ περ τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ βασιλείου ἡσυχία, ἐρμηνεία, καθὼς καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐκάστου πολίτου ἐλευθέρως ἡ ἀσφάλεια.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι π. ν. ὁ π. ἰ. οὐ ἄξιον κα ἀναγκαῖοτάτον εἶ: τε τὰς ἀνημαρχίας καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἐν γενεῇ εἰς τοὺς Ἑλληνας ὄλους, καθὼς ἐκάστου πολίτης ἔχει δικαίωμα νὰ νομιζῇ ἐαυτὸν πρῶτιστον εἰς τὸν ἀποτελέσει μίαν ἡμέραν μέρους τῆς δημοτικῆς ἐξουσίας. Ὁ Κ. Ναύτης δ. ν. ἡδύνατο βεβαίως νὰ φα ἡ δι' ἄλλου ἔργου χρησιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπέθανεν, εἰς τὸ χωρίον Κηρυσίαν, κατὰ τὸ Πεντελικὸν τῆς Ἀττικῆς, γέρον ἐστὸν ἔτος ἐπῶν, ἔχων υἱὸν, γέροντα καὶ ἐγκόνους κληρονόμους. Ὁ ἐπί, κατὰ τὸν τῶν θανάτου του διετήρη ἀκόμη ἕως τῶν ταῖ ὀστέων, καὶ διεύθυνεν ἀκόμη τὸ ἄρσενόν του μὲ εὐρωστων χεῖρα ὡς ἐπὶ νεότητός του, μέχρι

la presse consciencieuse s'armait aussi d'un glaive defeu et appelait de même la destruction.

Mais ces temps sont heureusement passés, car c'étaient de leur nature des moments de transition, en effet d'après les lois éternelles la dissolution n'est point un but, n'est pas un état définitif, il n'est que le premier terme, il n'est qu'un accident de la reconstruction. La nécessité, la tranquillité de quelques années; cette qualité incontestable de la nation grecque de comprendre et d'apprécier l'esprit des temps dans les quels il vit, sont autant de circonstances qui ont déterminé le rétablissement graduel d'un nouvel édifice social en Grèce, élevé des ruines des temps passés, sur de bases larges et proportionnées aux longs efforts de la nation, et ayant le trône à son faite comme une puissante clef de la voute, comme une garantie de longue durée.

Voilà pourquoi toute voix qui s'élève sans chercher à adoucir les passions, à appeler la paix parmi nous, nous paraît discordante et contraire aux exigences des temps; voilà pourquoi nous qualifions d'imprudente toute main qui ne cherche pas à déverser sur les plaies de la nation un baume salutaire, que nous désapprouvons l'amertume de la critique et que nous désirons que la presse libre et distribuant d'une manière indépendante le blâme et l'éloge, reconnaisse néanmoins les lois de la bienséance.

Telle est notre manière de penser, nous sommes sincèrement affligés que les rédacteurs de l'Esperance et de la Minerve beaucoup plus sévères envers nous qu'ils ne le sont envers eux mêmes, prennent pour des injures nos simples réflexions. Si dans le dernier numéro nous avons rappelé à l'un d'eux l'époque où il faisait partie de l'administration, c'est que nous nous étouffions que s'étant tu alors malgré qu'il fut un des premiers à reconnaître les défauts de l'administration de cette époque, il trempe aujourd'hui sa plume dans le fiel, bien qu'il ne puisse lui même méconnaître combien nous marchons de jour en jour vers un meilleur ordre de choses.

Quant aux rédacteurs du Courrier personnellement, ils ne peuvent que se sentir de la reconnaissance pour les sentiments que M.M. de l'Esperance leur expriment, mais ils avouent qu'ils ne se sentent point disposés à voir leurs vœux aux leurs, et qu'ils n'accepteraient point sans quelques restrictions la réputation dont jouissent les rédacteurs des journaux indépendants.

Enfin nous observons au rédacteur de l'Esperance que quiconque ne rougit pas de servir un gouvernement auquel il a prêté serment, ne doit point non plus rougir d'en avouer les actes. Nous pensons que le rédacteur de l'Esperance porte atteinte au caractère de ceux sur le compte des quels il pourrait faire une supposition contraire.

— Le bateau à vapeur français le Sésostris parti le 11 juillet de Constantinople, n'est arrivé que le 4 août à Marseille. Une de ses machines s'est brisée en route, et cet accident a beaucoup retardé sa marche, parcequ'il n'a plus fonctionné qu'avec une force de quatre-vingt chevaux, au lieu d'une force de cent-soixante.

— M. G. A. Nafis Procureur d'Etat près le Tribunal de 1<sup>re</sup> instance de Nauplie, a dernièrement publié un recueil d'instructions à l'usage des Démarques du Royaume, sur le mode de l'exercice de leurs fonctions.

Ces instructions se recommandent par la clarté avec la quelle elles ont été écrites et seront d'une bien grande utilité aux employés d'un bureau chesi importante du service public.

— La semaine dernière un vieillard âgé de 120 ans est mort à Képhissia, village situé aux pieds du Mont Pentélique, et dans le quel était autrefois située la principale maison de plaisance d'Hérodote Atticus. Cet homme qui a dû sa longévité extraordinaire à la salubrité de l'air, à l'excellence de l'eau et à l'heureuse situation de ce charmant village, non moins qu'à une diète régulière qu'il a observée durant toute sa vie, laisse des fils et même des petits fils qui sont eux-mêmes des vieillards. Quelques jours avant sa mort il conduisit encore sa charue d'une main ferme, et il n'a pas perdu ses sens jusqu'aux derniers momens de sa vie.

wirung von Seiten der H. H. Redacteurs der Minerva. Hoffnung, wenn sie unsere Betrachtungen als Injurien ansehen, die wir gewohnt sind, über die Rücksichtslosigkeit einiger Journale der Hauptstadt zu machen. Unsere Ansicht über die freie Presse war und wird immer die sein, dass sie ein wohlthunendes Licht, eine belebende und befruchtende Wärme, nicht aber ein zerstörendes und gefährliches Feuer verbreiten solle. Es soll darum die periodische Presse, von ihrem hehren Berufe durchdrungen, geistige Nahrung u. weise Lehre dem Volke spenden; sie soll billig, sanft, belehrend, berathend sein; und namentlich ist ihr Griechenland noch die specielle Aufgabe gegeben, Leidenschaften und Interessen zu vermitteln und auszugleichen, und so jene Wunden zu heilen, welche eine herbe Vergangenheit dem Lande geschlagen.

Es gab eine Zeit, wo das Element der Auflösung in Griechenland das herrschende war und sein musste, — wo der Krieg die Triebfeder unserer Gesellschaft war.

Damals handelte es sich darum, die Mauern unseres Gefängnisses zu zerstören, und das hohe Gut der Freiheit zu erlangen; da war eines Jeden Geschäft und Aufgabe die Zerstörung, und die Presse, der grosse Yorkämpfer für die höchsten Interessen der Gesellschaft, predigte Zerstörung und Krieg.

Doch diese Epoche des Ueberganges hat einer andern Plaz gemacht; denn die Auflösung ist niemals Absicht oder definitives Ende, sondern nur das erste Element einer neu zu begründenden Zukunft.

Das Bedürfniss, der Friede einiger Jahre, der grosse Vorzug unserer Nation, jedesmal richtig den Zeitpunkt zu erkennen und zu würdigen, in welchem sie lebt, haben es bewirkt, dass aus den alten Ruinen unsere Gesellschaft auf breiten und unseren Opfern und Kämpfen analogen Grundlagen sich neu gestaltet, und als Bürgschaft dieser neuen politischen Epoche erhob sich in unserer Mitte der königliche Thron.

Darum bezeichnen wir jede Stimme, die sich nunmehr für einen andern Zweck als den der Besänftigung der Leidenschaften, der Verschmelzung der Elemente unserer Gesellschaft, mit einem Worte der Pacification und Vereinigung erhebt, als im Widerspruche mit den Bedürfnissen und der Richtung unserer innern Politik; darum erklären wir Jene für unvorsichtig und unklug, welche der Disharmonie das Wort reden, anstatt der Versöhnung, darum rügen wir die Bitterkeit der Reasonnements und wünschen, dass die Presse, frei und unabhängig, ohne Leidenschaft Lob und Tadel spende innerhalb der Grenzen des Anstandes und der Sitte.

Das sind unsere Ansichten über die Presse und speziell über die griechische, und wir wünschen aufrichtig, dass die Redacteurs der genannten Journale, denen freilich der Splitter in des Nächsten Auge nie entgeht, diese unsere einfachen Reflexionen und die Darlegung unserer Meinungen nicht abermals für Injurien halten.

Wenn wir in einer unserer letzten Nummern einen derselben an die Zeit erinnert haben, wo er selbst an den öffentlichen Geschäften Theil nahm, so geschah dies darum, weil es uns auffiel, dass er nunmehr, wo unsere öffentlichen Angelegenheiten den Weg des Fortschrittes und der allgemeinen Besserung gehen, seine Feder in Galle taucht, während er in jenen anerkannt ungünstigeren Zeiten verstummt war.

Dies über den Courier im Allgemeinen. Was speciell die Redacteurs desselben betrifft, so danken sie dem Redacteur der Hoffnung für den guten Rath, den er ihnen giebt; sie müssen ihm jedoch das Geständniss machen, dass sie ihre Wünsche mit den seinigen nicht vereinigen können, und ohne Ausnahme auf die Achtung verzichten, welche die Redacteurs der unabhängigen Presse geniessen.

Schliesslich bemerken wir dem Redacteur der Hoffnung, dass der Beamte, so lange er nicht seine Entlassung aus dem Staatsdienste genommen, nothwendig mit dem Systeme der Regierung einverstanden sein muss, in deren Hände er seinen Eid niedergelegt hat. Wir glauben, dass der Redacteur der Hoffnung den Charakter Jenes verletzt, von dem er eine entgegengesetzte Meinung öffentlich ausspricht.

— Es ist kürzlich von dem Staatsprokurator des Bezirksgerichtes in Nauplia, Herrn Nafis, ein

EXTÉRIEUR.

On écrit de Constantinople, le 19 juillet. Une salve de 21 coups de canon à laquelle les châteaux ont répondu par une salve pareille, ont annoncé l'arrivée de la magnifique frégate américaine, la Constitution, dans notre port...

M. Laromiguières, membre de l'Institut, professeur de philosophie à la Faculté des Lettres de Paris, officier de la Légion d'Honneur, est décédé à la Sorbonne le 12 août, à quatre heures du soir, à l'âge de 81 ans.

Un rapport sur les travaux de l'expédition chargée du nivellement comparatif de la mer Noire et de la mer Caspienne, vient d'être mis sous les yeux de l'Empereur Nicolas. Il y avait à la fin de mai une distance de 267 1/2 verstes nivelée, et l'on espère que l'opération sera terminée cet automne.

Le 26 juillet dernier, le marquis di Negro a réalisé sa généreuse pensée d'inaugurer le buste de l'immortel Génie Christophe Colomb, dans le château de la Villette, près de Gènes. Cette solennité toute patriotique avait réuni l'élite des dames et des personnes notables de la ville; on y voyait aussi des hommes de lettres et des étrangers.

Pièces de vers et cantates en l'honneur du héros de la fête, rien n'a manqué. Les danses ont commencé ensuite et ont duré jusqu'au matin.

M. A. Legrand, membre de la Société française de statistique universelle, vient de faire paraître dans le journal des travaux de cette société, un article curieux sur l'exportation, la consommation et le nombre d'œufs recueillis en France chaque année.

L'état officiel des œufs exportés depuis 1806 jusqu'à la fin de 1834 fait connaître qu'en 1812, le nombre des œufs exportés n'a été que de 1 million 754,140. De 1816 à 1822, l'exportation s'est élevée rapidement de 8 millions 233,000 à 55 millions 717,500; elle a été de 90 millions 441,600 en 1824.

Dans les exportations de 1835, il a été expédié pour l'Angleterre 76 millions 91,120 œufs; pour la Belgique, 60,800; pour les États Unis d'Amérique, 49,696; pour la Suisse, 12,950 pour l'Espagne, 34,800; les 106,303 œufs restant ont été envoyés dans divers autres pays étrangers.

Selon les états officiels, la consommation de Paris est de 115 œufs 5/8 par individu, et d'après le chiffre de la population de cette ville, de 601 millions 159,400. On peut, sans exagération, porter la consommation de chaque individu, dans le reste de la France, au double, particulièrement, avec le laitage, les mets qui se servent sur table.

La consommation pour tout le royaume, la capitale comprise, doit donc être de 7 millions 231 millions 60,000 œufs. Si l'on ajoute à ce nombre celui des œufs exportés et un centième en sus de ces deux nombres pour les œufs nécessaires à la reproduction, on trouvera que la France a recueilli, en 1835, environ 7 millions 350 millions 923,000 œufs, faisant ensemble 61 millions 307,812 kilogrammes et demi.

Paris a consommé, dans le courant de juillet dernier, 5,206 bœufs, 1,615 vaches, 7,811 veaux et 34,843 moutons. Il a été livré au commerce 314,061 kil. de suif fondu. Dans le mois de juillet 1836, la consommation a été de 5,635 bœufs, 1,161 vaches, 8,121 veaux et 32,925 moutons. Pendant le même mois, il a été livré au commerce 315,497 kil. de suif fondu.

M. Green a fait le 10 août ascension dans son grand ballon, au bénéfice de la veuve de l'infortuné Cocking. Il est parti des jardins du Waxhall, et, après avoir passé et repassé plusieurs fois par dessus la Tamise, il est descendu dans une grande prairie auprès de Luyton, à vingt deux milles de Londres.

Katà tà 1835 εξήχθησαν δια την Αγγλίαν 7601120 ωκ, δια τὸ Βέλγιον 60800, δια τὴν Ἀμερικὴν 49696, δια τὴν Ἑλβετίαν 12950 δια τὴν Ἰσπανίαν 34800, καὶ ἕτερα 106303 ἐστράφησαν εἰς διαφόρα ἄλλα μέρη. Ἡ ἑλική τιμὴ τῆς ἐξαγωγῆς ταύτης ἀναβαίνει εἰς 3829204 ἑρικογόμενον τοῦ ὄου πρὸς 5 ἰεπτά.

Der ganze übrige Theil von Epirus so wie Albanien genießt vollkommener Gesundheit, und was das Gerücht anbeht, die Pest sei in Ganz, einer Stadt mitten in Albanien, ausgebrochen, so hat sich dasselbe noch nicht bestätigt und es ist sehr wahrscheinlich, dass diese Nachricht vollkommen ungegründet ist.

Le gerant responsable C. Sakellarios.

δὲ τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ δὲν ἔχασε τῶν αισθησῶν τοῦ τὴν χορσιν. Ἡ μακροβιότης αὐτῆ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καθαρῆτος τοῦ ἀέρος, τῆς κλλίστης τοῦ ὕδατος ποιότητος καὶ τῆς υγιεινῆς θέσεως τῆς θερμῆς Κηφισσίας, προσεῖτε δὲ ἀναμφιβόλως καὶ τῆς τακτικῆς τοῦ ἀποθανόντος διαίτης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Γράφουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τὴν 19 Ἰουλίου.

Κανονοβουλιάς 21 κανονίων, εἰς δὲ τὰ φρούρια ἀπεκρίθησαν δι' ὁμοίου κανονοβουλιασίου ἀνήγγιλε τὴν ἀρξίν τοῦ λαμπροῦ Ἀμερικανικοῦ δικρότου « τὸ Σύνταγμα », φέρωντες τὴν στρατιωτικὴν Κασσ, πρὸς τὸν ἡνωμένον τῆς Ἀμερικῆς ἐπαρχίαν εἰς Παρίσι, δὲν εἶναι εἰσαίτη γνωστός; ὁ ἀνὴρ σκοπός τῆς ἐλεύσεως τοῦ στρατιωτοῦ Κασσ, ἀπεδίδονται δὲ εἰς αὐτὴν ὁποῦδα πολιτικά καὶ ἱστορικά ἀντικείμενα καὶ δὲν πιστεύει οὐδεὶς εἰς ἀφορᾶ μόνον τὴν ἡμίαν τοῦ στρατιωτοῦ.

Νεάπολις, 1 Ἀύγουστου. Ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς τῆς ἐφημερίδος τῆς Νεαπόλεως περιέχει ἐπίσημον ἀρθρον περὶ Σικελίας, λέγον ἀνεπισημασμένων ὅτι ἀταξίαι τινεὶ συνέβησαν ὡς ἐκ τῆς χειρῆτος εἰς Πάνορμον, ἀλλ' ὅτι κατεσιγήθησαν ἀμέσως δια τὴν στρατιωτικὴν. Ἡ πόλις ἀπολαμβάνει ἡσυχίαν πληρεστάτην. Τὰ θιατρά καὶ ἄλλα δημοσίου διαγύσεως καταστήματα ἠνεύχθησαν πάλιν ὁμοίαι παραχαί, προσθέτει τὸ ἀρθρον, ἐξερράχησαν εἰς τὰ ἐντὸς τῆς νῆσου, ἀλλ' ἐπιπέσει ὅτι τὰ εἰς τὸ Πάνορμον ληφθέντα μέτρα θέλου ἐπαναφέρει τὴν ἡσυχίαν. Ἀλλὰ φησὶται ὅτι αἱ ἐκπέσεις οὗται εἰσαίτη δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, διότι ἡ Κυβερνῆσις ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ καὶ ἄλλα στρατεύματα εἰς τὴν νῆσον. Χθὲς ἀπέπλευσαν διὰ τὴν Σικελίαν ἐπὶ τριῶν ἀτμοπλοίων τὸ ἰ σύνταγμα τῶν Ἑλβετῶν καὶ ἀπόσπασμα χωροφυλακῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε σήμερον ἀπὸ τὴν πρὶν μας, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ πολλοῦ ἀξιοματικοῦ. Πρὸ διευθύνεται εἰς ἀνὰ ἀγνώστου.

Σπουδαία παραχαί συνέβησαν εἰς τὰς Ἀβρούζας, περὶ τῆς Ἀγυουλίας. Εἰδησίης τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ διευθύνονται ἀπὸ τὴν Πελουπόννησον εἰς τὰς ἀπέχθεις εἰς τὰς διαταχῆς τῆς ἀρχῆς, φρονεῖ καὶ ἀβίσταται καὶ εἰς τὴν ὁπλασιμένην δύναμιν.

Ἐδῶ βασιλεὺς ἀπρὸς ἡσυχίαν. Ἡ χολέρα σχεδὸν δὲν εἰσέλιπε, ἀλλὰ τὰ πνεύματα εἶναι εἰς βρασμὸν, αὐξανόμενα ἀπὸ τὸν μισσηριώδη τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἡ κυβερνῆσις λαμβάνει τὰ διαφόρα μέτρα.

Χθὲς κατὰ πρότερον ἐπανηγήθη ἡ ἐστὴ τῆς βασιλείας, καὶ μέρει τῆς πόλεως ἐφωτίθη.

Βασικὸν διάταγμα ἐδωκεναι, δι' οὗ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμματικῶν πρὶν τῆς Κασσῆς, ἐπεφορτιστὴ προσωπικῶς καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῆς ἀπονομῆς, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀπονομῆς εἰσαίτη εἰς Σικελίαν, ἡ ἀνακτορεὺς πρὸς τὴν ἀνακτορεὺς δια να λῶσθ τὴν ὑπερτάτην δικαιοσύνη τῆς Μεσοπέρας, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καλαβρίας, καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς πόλεις ταύτας.

Λέγουσιν ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς Κάμπος Φράγκος μετέβη ἀπὸ τῆς Πάνορμον εἰς τὸ Λιβόρνο. Τὰ στρατεύματα τῆς Νεαπόλεως διεκρίθησαν εἰς Πάνορμον, δύναντα ἀνδραγαθῶς διαίτηματα. Οἱ ὀρχή τῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων εἶχον κλεισθῆ εἰς ἐκκαλοῖαν. τὴν ὅποιαν εἰ στρατεύονται μετὰ πεισματικῶν προσβολῶν, καὶ χάσαντες 30 ἐκ τῶν συντρόφων των, ἐκρύβοντο.

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Ἀγυουλίας. Ἄναφορὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιπροσώπου τὸν συγκριτικὸν ἀναδιασπῆν τοῦ Ἑλλήνων Πόντου καὶ τῆς Κασσῆς, καθυπερβλήθη ἐστρατιῶν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Νικόλαον. Περὶ τὰς τῆς Μαῖου εἶχε καθυπερβλήθη ἀπόστρατις 267 1/2 Βεροσίων, καὶ ἐπιπέσει ἡ ὅλη ἐργασία να καθῆ πύρρα κατὰ τὸ παρὸν φθινόπωρον. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ περιηγητοῦ Κ. Στρεβινοῦ, στήριζομένη εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡ ἀρίθεια τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καταμετρήσεως ταύτης ὑπερταί πᾶσαν προσδοκίαν. Ὅστε ἀνὰ πρότερον μέρει τῆς ἐργασίας, τὸ ὅλον λάθος δὲν ὑπερβαίνει τὸς 6 δακτύλους, καὶ τὸ πρόβλημα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς λυθὲν μὲ ἀρίθειαν.

Τὴν 26 Ἰουλίου ὁ Μερκίτης Νέγρος ἐξέτέλεσε τὸν γενεῖον σκοπὸν τοῦ τῶν καθυπερβλήθη τὴν ἀδριαντὴν τὸ ἀνακτορεῖον Γενουεζικῶν Χριστοφῶρων Κοῦρμου, εἰς τὸ παλαιὸν τῆς Βιλλέτας παλατίου τῆς Γενουῆς. εἰς τὴν ὅλην πατριωτικὴν ταύτην τελετὴν συνέβησαν πλῆθος διακεκριμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, πολλοὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἔχοντες πολλοὶ λαμπρὰ φωτεργατικῆ ἐστρατιῆς τὸν ὄρατον ἐκείνου λόφον, καὶ ἀντήγει ἐπ' αὐτοῦ τὴν στρατιωτικὴν μουσικῆν.

Παινήματα ἀνεγνώθησαν καὶ ὕμνοι ἐψάλλθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος τῆς ἐστρατιῆς, καὶ ὁ χορὸς ἀρχίσας μετὰ ταῦτα διαήρκεσε μέρει τῆς προῖτας. Ὁ γνωστός ἀεροπόρος Κ. Γρὴν ὑψώθη τὴν 10 Ἀύγουστου εἰς τὴν μεγάλην ἀεροστατικὴν μηχανὴν τὸν πρὸς ὀρεῖας τῆς χῆρας τοῦ θυσοῦτος Χωκίγια, ὅστις πρὸ ὀλίγου δοκιμάσας καὶ καταβῆ μὲ καλιτήριον μηχανὴν τῆς ἱπυρῆσεως τοῦ, κατεκρηνήθη ἀπὸ ὕψος χιλιάδων ποδῶν καὶ συνστρίθη. Ὁ Γρὴν κίνησαν ἀπὸ τοῦ κήπευ τοῦ Βωβαλλ, καὶ διαβάς πολλὰ κίματα ἐπὶ τῆς Ταυίσης, κατέβη εἰς μεγάλην ὀρειάδα πλινθίων τοῦ Λεῦλαμου αἰκοσδύω μιλίας ἀπέχουσαν τοῦ Λεονδίνου. Εἰς τὸ πλοῖκιον ἐκάθησαν ἐκτός τοῦ Κ. Γρην καὶ ἐπὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν, μεταξὺ των ὁ πτεῖον διακρινετὸ ὁ Λόρδος Δουρμ, ὁ Α. Λευεζ καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ Λόρδος Ἀ. Φίτζ Καρλ, καὶ ὁ Μ. Ρ. Ὀλίανδης.

Ὁ Χ. Λιγρᾶνδης, μέλος τῆς Γαλλικῆς ἐπιτροπῆς τῆς παγκοσμίας στατιστικῆς, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς ἐστρατιῆς ταύτης περὶ τῆς ἐστρατιῆς, τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῶν ἀριθμῶν τῶν συλλεγομένων κατ' ἔτος ὄων εἰς τὴν Γαλλίαν.

Κατὰ ταῦτο ὁ δαπανώμενος ἀριθμὸς τῶν ὄων εἰς ὅλον τὸ κράτος ἐμοῦ μετὰ τῆς πρωτεύσεως ἐστὶν 721160000. Ἄν δὲ προσθεθῶν εἰς αὐτὰ κα τὰ ἐξαγόμενά, καὶ εἰς τὸ ἐκπρότερον τοῦ ὅλου ἀριθμῶν δια τὰ κλοσοσεύματα, ἔχει εὐρηθῆ ὅτι συνέβη εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ 1035 σχεδὸν 838022000 ὄω, ἀποτελεῦντα βάρους 6.307812 χιλιογράμμων.

Εἰς τὴν Παρίσις ἐφαγώθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον 5206 βόεις, 1615 δαμάλεις, 781 μῶτρη καὶ 31822 ἀρνία. Παραδεδόθησαν εἰς τὸ ἱμπορίον 314061 χιλιογράμματα ἀλειμμάτων ἀνελιμένων. Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1836 ἐφαγώθησαν 5635 βόεις, 1161 δαμάλεις, 8121 μῶτρη καὶ 33825 ἀρνία, παραδεδόθησαν δὲ εἰς τὸ ἱμπορίον 315496 χιλιογράμματα ἀλειμμάτων εἰς τῆς ἀντιπαραβέσεως ταύτης φησὶται ὁ Ἰούλιος τοῦ 1836 ὑπερβαίνων τὸν τελευταῖον κατὰ 429 βόεις, 810 μῶτρη, 2083 ἀρνία καὶ 1436 χιλιογράμματα ἀλειμμάτων, ἐδραπηνήθησαν δὲ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1837 454 δαμάλεις περισσότερα. Ἡ αὐξήσις οὗτη προέρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλην τὴν ζωὴν τιμὴν, καὶ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὅποιαν απαιτοῦν οἱ κρεοπώλαι ὅταν θέλουσιν ν' αὐξήσουσιν ἀναλόγως τοῦ κρέατος τῆς τιμῆς. Διὰ τὰ μὴ ζημιωνόμενα ἀναγκάζονται νὰ διδῶν κρέατα κατωτέρας ποιότητος.

Κατὰ τὸν ἐπίσημον κατάλογον τῶν ἐξήχθησαν τοῦ κράτους ὄων ἀπὸ 1806 μέρει 1834, φησὶται ὅτι κατὰ τὰ 1813 ἐξήχθησαν 174440 ὄω ἀπὸ δὲ τῶν 186 μέρει τῶν 1824 ἡ ἐξαγωγή αὐξήσε ταχέως ἀπὸ 8773000 εἰς 55717500. Κατὰ τὰ 1824 ἐξήχθησαν 90441600 ἔκτατος ἡ ἐξαγωγή ἀνακτορῆ κατὰ βραβείους, καὶ ἦτον μιν 5659000 κατὰ τὰ 1830. Ἄλλ' ἔκτατος ὑβήθησαν αὐθις, καὶ τὰ ἐξαχθέντα ὄω κατὰ τὰ 1837 ἦτον 79585670. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν ὄων, λογιζόμενον πρὸς 16 εἰς τὴ χιλιογράμματα, ἐστρατιῆς 4786644 χιλιογράμματα, ἐπὶ τὴν ὅποιαν τὸ κρέας εἰσπέρει 103180 ἑρράχη.

Ὁ Γεώργιος Στυράκης Α. Σακελλάριος.

Werk unter dem Titel »Anleitungen für die Dimarchen etc.« erschienen.

Die Schrift zeichnet sich durch Genauigkeit und Verständlichkeit der Darstellung aus, und kann darum mit Recht zu allgemeinem Gebrauche empfohlen werden.

Die vergangene Woche ist ein Greis von 120 Jahren in Kephissia, einem am Fuß des Pentelikon gelegenen Dorfe, in welchem einst das Lustschloss des Herodes Attikus stand, gestorben. Dieser Mann, welcher sein ausserordentlich langes Leben der gesunden Luft, dem vortrefflichen Wasser und der glücklichen Lage dieses reizenden Dorfes nicht weniger als einer regelmässigen Diät verdankt, die er sein ganzes Leben hindurch beobachtet hat, hat Soehne und Enkel, welche selbst Greise sind.

Einige Tage vor seinem Tode führte er noch seinen Pflug mit fester Hand, und hat bis zum letzten Moment seines Lebens seine Sinne nicht verloren.

AUSLAND.

Privatkorrespondenz.

Neapel, 16. August.

Ich habe Ihnen bereits gemeldet, dass der König den Marquis Deikaretto, Feldmarschall und Polizeiminister, mit der Sendung eines Commissärs in den Provinzen Messina, Catania und Syrakus beauftragt habe, um dort die Ordnung wieder herzustellen.

Nachdem dieser General unverzüglich nach Neapel mit der Eskadere abgegangen war, welche die unter seinem Kommando stehenden Truppen für ihn, machte er zuerst in Reggio in Calabrien Halt, und publizirte von hier aus seine ersten Dispositionen. Von hier begab er sich in Person nach Catania, welche Stadt ihm, wie man sagt, fast im Triumph empfing. Eine Abtheilung der ersten Division der dort ausgeschickten Truppen ging nach Syrakus.

Die Correspondenz zwischen diesem Commissar und dem Könige kann sehr lebhaft und ununterbrochen vermittelt werden, welche den Couriersdienst versehen.

Der König hat befohlen, dass neue Truppen sich zum Abzug nach Sicilien bereit halten sollen. Die Truppen aller Waffengattungen, welche bis jetzt nach dieser Expedition kommandirt wurden, mit Inbegriff der Garnison, welche sich dort befindet, belaufen sich auf eine ziemlich bedeutende Anzahl.

Die gegenwärtige Lage Siciliens scheint folgende zu sein. Palermo ist ruhig, seine in der Gegend gezeichneten Aufhänger sind nicht verfolgt worden. Die Truppen aller Waffengattungen, welche bis jetzt nach dieser Expedition kommandirt wurden, mit Inbegriff der Garnison, welche sich dort befindet, belaufen sich auf eine ziemlich bedeutende Anzahl.

In Messina ist gleichfalls alles ruhig, und von Syrakus darf man bald dasselbe erwarten. Was die Gesundheit in Sicilien betrifft, so hat die Cholera in Palermo fast aufgehört. Nach Messina, Catania und Syrakus ist die Krankheit noch nicht gedrunken, im Inneren dieser Provinzen ist sie jedoch schon ausgebrochen. In Neapel ist das Uebel täglich im Abnehmen und scheint seinem Ende nahe.

Der pestbelle Nuncius am Hof von Neapel, Graf Ferretti, ist im Begriff nach Rom abzuziehen, um sich von dort nach seinem Bistum von Montecasale und Kornato zu begeben, und sich auf den Empfang des Cardinalbischofs vorzubereiten. Der Prælatus muss das Uebel aller Volksklassen von Neapel mit sich, deren Liebe er durch seine persönliche Bemühungen, den Choleraankrankten beim ersten Ausbruch dieser Krankheit Hilfe zu leisten, erworben hat.

Heute ist in dem Hofen von Neapel die österreichische Fregatte Medea, Capitan Baudiera, vor Anker gegangen. Sie ist in 12 Tagen von dort hier angekommen, und führt S. K. Honet, den Kaiserzorg Friedrich, Bruder I. Maj. der Königin Regent in der Sicilien, an Bord.

Livorno, 10 August. Die Krankheit kehrt fort, täglich 3 bis 4 Individuen zu befallen. Den 10. d. M. belief sich die Zahl auf 10 und hielt sich darauf bis zum 14. Am 15. waren 8 Fälle vorgekommen, von denen fünf als choleraartig constant sind. Heute ist nur ein Fall vorgekommen und dieser ist noch zweifelhafte.

Ankona, 3. August. Ich beile mich, Ihnen anzuzeigen, dass die Cholera schreckliche Verwüstungen in Rom anstellt. Nach den durch Privatbriefe erhaltenen Nachrichten sind am 26. d. M. tausend Erkrankungs- und 500 Todesfälle vorgekommen. Die Ortsbehörden haben jedoch bis jetzt noch nichts hierüber veröffentlicht, und ihre Bulletin verhehlen die nicht-geringe Anzahl der Opfer dieses Uebels.

Ich erfahre, dass die in Civita-nastellana aufgestellten Cordons jede Kommunikation mit Rom abgeschnitten haben. Diese Stadt und deren Umgegend geniesst vollkommener Gesundheit. Triest, 20. August. Ich kann Ihnen die erfreuliche Nachricht geben, dass die Quarantäne dieses Monats für die aus Griechenland kommenden Schiffe seit gestern auf fünfzehn Tage festgesetzt worden ist.

Was die Cholera betrifft, so behaupten einige deren Wiedererscheinung in Venedig; ja man hat selbst hier von einem solchen Krankheitsfall gesprochen. Es scheint indessen, dass die hierüber umlaufenden Gerüchte keinesweges gegründet und das reine Resultat der Furcht sind. Die Regierung hat bis jetzt keine Massregeln tag gen ergriffen.

Prevesa, 2. September. Ich habe Ihnen vor einigen Tagen angezeigt, dass sich in Janina eine epidemie gezeigt habe, welche die Aerzte als nervösen Typus charakterisiren, dass dieselbe aber nicht weiter vorgehen werde. Es scheint, dass diese Nachricht die Regierung sehr veranlasst hat, die Quarantäne für die aus diesen Gegenden kommenden Individuen auf das Doppelte zu erhöhen, indem sie zu erwarten macht, dass diese Krankheit die Pest sei. Allein seit dem Jahre 1834 hat dieses Uebel diese Provinzen nicht mehr heimgesucht, und was Prevesa, Janina und Arta betrifft, so ist die Pest hier seit andernhundert Jahren nicht mehr vorgekommen. Dieser Typus selbst, von dem ich Ihnen gesprochen habe, beginnt, nachdem er sich gleich Anfangs auf eine ganz kleine Anzahl Individuen beschränkt hat, seit drei Tagen gewöhnlich zu verschwinden in Folge eines heftigen Regens, welcher zwei Ta-

Verantwortlicher Redacteur C. Sakellarios.